

Литературнитѣ му сношения по всички страни сж дали поводъ и за други мнения, прѣснати изъ разни книги. Румѣнскиятъ историкъ Н. Йорга напр. въ предговора на едно свое съчинение говори за *l'inépuisable bienveillance de ce grand savant modeste qui est M. C. Jirecěk* ("Notices et extraits pour servir à l'histoire des croisades, т. 2, стр. IX).

Похвалата, която хората задъ граница отдаваха на Иречека, е разбира се напълно заслужена, но на чехитѣ тя падше тежко. На дѣда му П. Й. Шафарикъ бѣше предлагана университетска катедра въ Петербургъ и Берлинъ,—въ Прага той можа да бжде само цензоръ и библиотекаръ. Внукъ му Константинъ Иречекъ, който зае катедра на чешкия университетъ, бѣше едно отъ истинскитѣ негови украшения, — обаче не му бѣше писано да остане въ Прага. Макаръ че бѣше човѣкъ съ миролюбивъ, сдържанъ и тихъ характеръ, съ благородни и фини маниери, макаръ че при всѣко положение съвършено е избѣгвалъ спорове, крамоли и всѣкакви лични конфликти, при все това презъ нѣколко годишната му дейностъ въ философския факултетъ на едни бѣше приятно че напуска, защото не бѣше тѣхенъ партизанинъ, други пъкъ не повдигнаха ржка и не продумаха дума, за да го задържатъ въ чешкия университетъ. И тъй той принадлежеше къмъ знаменитоститѣ на виенския университетъ. Тѣй да ценишъ своитѣ хора и тѣй да се отнасяшъ съ тѣхъ, то е за жалъ една отъ печалнитѣ чешки особености.
